

ПОДМЕНЕНА ОРИС

ВЕРОНИКА РОТ

Превод от английски език
Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Fates Divide*
Copyright © 2018 by Veronica Roth
Map © 2017 by Veronica Roth
All rights reserved.

Превод Кристина Георгиева
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2018
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2188-8

*На баща ми Франк, брат ми Франки и сестра ми Кандис –
може да не сме от една кръв, но имам голям късмет,
че сме семейство.*

ПРОЛОГ ЕЙДЖЕ

— **ЗАЩО Е ТОЗИ СТРАХ?** – ПИТАМЕ САМИ СЕБЕ СИ.

– Тя идва да ни погуби – отговаряме си.

В началото усещането да бъдем едновременно в две тела ни плашеше. Но след като настъпи промяната, след като дарбите и на двама ни преляха в една нова, причудлива способност, постепенно привикнахме. Научихме се да се преструваме, че сме двама души, а не един, но когато оставаме сами, предпочитаме да се отпуснем в истината. Ние сме един човек в две тела.

Не сме на Урек, както последния път, когато знаехме къде се намираме. Носим се в Космоса и единствено дъгата на почервенелия поток прекъсва мрака.

Само в една от двете ни клетки има прозорец. Вътре е тясно, има тънък матрак и шише с вода. Другата килия представлява склад, който мирише остро и резливо на дезинфектант. Единствената светлина идва от ослепително осветения коридор през клапите на вратата, които сега са затворени, но не докрай.

Протягаме в синхрон две ръце: едната – по-къса и по-мургава, другата – дълга и бяла. Първата е по-лека, втората – тромава и тежка. Едното тяло се разбужда от упойката, другото все още спи дълбоко.

Едното сърце бие учестено, а другото поддържа постоянен ритъм.

– За да ни погуби – казваме на себе си. – Сигурни ли сме?

– Сигурни като орис. Тя иска да ни погуби.

– Орис. – Тук е скрито противоречие. Както един човек може хем да обича, хем да мрази едновременно, така и ние обичаме и мразим ориса, и хем вярваме, хем не вярваме в нея. – Какво казваше майка ни... – Ние имаме две майки, двама бащи, две сестри. Ала само един брат. – „Приеми ориса си и я понеси или...“

– „Изстрадай ориса си. Защото всичко друго е илюзия.“

1

Шитхи. Глагол. От тувхийски: „мога/трябва/задължително е“

ГЛАВА 1

САЙРА

ПОВЕЧЕ ОТ ДЕСЕТ СЕЗОНА ХОРАТА ВЯРВАХА, ЧЕ ЛАЗМЕТ Ноавек, мой баща и някогашен шетотски деспот, е мъртъв. Бяхме го погребали по време на първото странство след кончината му, изпратихме бронята му в Космоса, понеже тяло нямаше.

Ала ето че брат ми Ризек, когото държаха в плен в търбуха на този транспортен кораб, беше казал: „Лазмет е още жив“.

Понякога майка ми наричаше баща ми „Лаз“. Никой друг не смееше освен Илира Ноавек. „Лаз – приканваше го тя, – не си го слагай на сърцето.“ И той я слушаше, стига да не му го натякваше твърде често. Почиташе я, но никого друг, даже и собствените си приятели.

С нея беше малко мекушав, ала с всички други... то е ясно.

Брат ми, който беше започнал живота си мекушаво и едва по-късно придоби твърдостта на човек, измъчваш собствената си сестра, се беше научил от Лазмет да вади очи. А също и да ги съхранява в разтвор, така че да не изгниват. Преди да разбере какво имаше в бурканите в Оръжейната зала, бях ходила да ги разглеждам как проблясват на оскъдната светлина по лавиците високо над главата ми. Зелени, кафяви и сиви ириси

плуваха като риби в аквариум, които изскачат на повърхността да се нахранят.

Баща ми никога не беше дълбал нечие око със собствените си ръце. Нито беше давал заповед на друг да го направи. Беше използвал дарбата си над потока, за да контролира тялото на клетника, да го принуди сам да си издълбае очите.

Смъртта не е единственото наказание. Кошмарите също причиняват страдания.

По-късно Акос Кересет ме свари на навигационната палуба на транспортния кораб, с който отпътувахме от родната ми планета, където шотетците, моят народ, бяха на ръба на война с жителите на Тувхе, родината на Акос. Седях в капитанското кресло и се въртях нетърпеливо, за да успокоя опънатите си нерви. Мислех да му кажа, че според Ризек баща ми бил жив – ако той ми *беше* баща, ако Ризек ми *беше* брат. Ризек беше сигурен, че с него не сме от една кръв, че аз не съм истинска Ноавек. Затова, каза ми, не съм могла да отворя генната ключалка на апартамента му, затова не съм могла да го убия първия път, когато опитах.

Но не знаех откъде да започна. От смъртта на баща ми? От тялото, което така и не открихме? От съмнението, което ме ядеше отвътре, че в лицата с Ризек бяхме твърде различни, за да сме кръвни роднини?

На Акос също не му се приказваше. На пода между капитанското кресло и стената той опъна едно одеяло, което беше намерил някъде на кораба, двамата се излегнахме един до друг и се загледахме в нищото. Като черна връв се усукаха около ръцете ми сенките – моята жива, мъчителна дарба – и дълбоката болка ме прониза чак до пръстите ми.

Не се боях от пустотата. Пред нея се чувствах като мравка. Не заслужавах и един поглед, камо ли втори. Тази мисъл ме

крепеше, понеже често се измъчвах, че съм способна да причиня големи пакости. А ако бях дребна като мравка и си гледах своите дела, поне нямаше повече да пакостя. Желаях само това, което можех да пипна с ръка.

Показалецът на Акос се уви като кука около кутрето ми. Сенките изчезнаха, щом дарбата му се сблъска с моята.

Да, наистина ми стигаше онова, което можех да пипна с ръката си.

– Ще ми кажеш ли нещо на тувхийски? – попита той.

Обърнах глава към него. Той продължаваше да гледа към прозореца с лека усмивка. Носът му и единият клепач до миглите бяха осяени с лунички. Вдигнах ръка от одеялото, но се разколебах – прищя ми се да го погаля, ала също и да остана за малко в копнежа. Сетне помилвах с пръст очертанята на веждите през лицето му.

– Аз не съм домашно птиче. Не чуруликам по команда.

– Това е молба, а не команда. Скромна молба. Кажи ми цялото ми име.

Засмях се.

– Името ти е шотетско, забрави ли?

– Правилно. – Акос се нахвърли с уста към ръката ми, стисна я със зъби. Разсмях се сепнато. – Кое ти беше най-трудно за изговаряне, когато започна да учиш езика ни?

– Имената на градовете ви са доста дълги и трудни.

Той пусна ръката ми и с всичките си пръсти взе другата за кутрето и палеца. Целуна средата на дланта ми, където от ножовете на потока ми бяха излезли мазоли. Странно как нещо тъй простичко, което една загрубяла част от мен беше получила, изпълни с живот всяка моя клетка.

Въздъгнах и се съгласих.

– Добре, ще ги кажа. Хеса, Шиса, Осок. Имаше една жена канцлер, която казваше за Хеса, че била сърцето на Тувхе. Фа-

милията ѝ беше Кересет.

– Единственият канцлер от рода Кересет в тувхийската история – изрече Акос и сложи дланта ми на бузата си. Повдигнах се на лакът, за да се надвеса над него, и косата ми се плъзна напред, опасва лицата ни, дълга от едната страна, а от другата със сребърна кожа. – Толкова знам.

– Дълги години на Тувхе имаше само две орисани семейства, но без това изключение планетата винаги е била управлявана от Бенеситите, когато изобщо ориста е посочвала канцлер. Това не ти ли се струва странно?

– Може би не ни бива да управляваме.

– Може би ориста е благосклонна към теб. Може би тронове са проклятие.

– Ориста не е благосклонна към мен – благо ми отвърна той, толкова благо, че за малко да не разбере какво иска да каже. Неговата орис – *третото дете от семейство Кересет ще умре в служба на семейство Ноавек* – беше да предаде своя род заради моето семейство и да умре, докато ни служи. Че какво друго беше това, ако не изпитание?

Поклатих глава.

– Съжалявам, не мислех...

– Сайра... – рече той. После замълча и се намръщи. – Ти извиняваш ли се?

– Знам думите – отвърнах и на свой ред се намръщих. – Не съм чак толкова невъзпитана.

Той се разсмя.

– И аз знам есандерийската дума за „боклук“, но това не означава, че звучи добре в устата ми, когато я произнасям.

– Добре, взимам си обратно извинението. – Пернах го силничко с пръст по носа и когато той се отдръпна, като продължаваше да се смее, го попитах: – Как е „боклук“ на есандерийски?

Той ми каза. Звучеше като отразена в огледало дума, изречена веднъж отпред назад и веднъж отзад напред.

– Открих слабото ти място. Трябва само да ти се подигравам за неща, които не знаеш, и ти тутакси забравяш всичко друго.

Замислих се над думите му.

– Струва ми се, че имаш право да знаеш едно от слабите ми места... при положение че ти имаш толкова много, от които да се възползвам.

Той повдигна въпросително вежди, а аз го нападнах, забих пръстите си в лявата страна на корема му точно над бедрото, в сухожилието. Бях научила нежните му места, когато тренирахме – все места, които той не пазеше достатъчно добре или пък го караха да се свива повече от обикновено, когато получи удар по тях. Но този път го гъделичках с нежност, на каквато не знаех, че съм способна, и го карах да се смее, вместо да се превива.

Той ме издърпа отгоре си, хвана ме за хълбоците. Пъхна три пръста под колана на панталоните ми и тази непозната за мен агония беше добре дошла. Подпрях се на одеялото от двете страни на главата му и бавно се наведох да го целуна.

Целувките ни се брояха на пръсти, а и аз досега не бях целувала друг, тъй че всеки път беше ново откритие. Този път открих остротата на зъбите, лекото докосване, върха на езика, открих плъзването на едно коляно между моите и тежестта на една ръка на тила ми, която ме приканваше по-близо, по-навътре, по-бързо. Не дишах, не исках да се бавя и не след дълго се допрях задъхана във врата му, размивайки го.

– Ще приема това за добър знак – каза ми той.

– Не се перчи, Кересет.

Не се стърпях и се усмигнах. Лазмет и всичките ми въпроси, свързани с потеклото ми, вече ми се струаха далечни. Тук

бях в безопасност, носех се на кораб наред нищото с Акос Кересет.

И тогава от дълбините на кораба се чу писък. Приличаше на гласа на Киси, сестрата на Акос.

ГЛАВА 2 КИСИ

ЗНАМ КАКВО Е ДА ГЛЕДАШ КАК СЕМЕЙСТВОТО ТИ ЗАГИВА. Все пак съм Киси Кересет.

Видях как баща ми издъхна на пода в дневната. Видях как шотетски войници отведоха братята ми Ейдже и Акос. Видях как майка ми изля като платно на слънцето. Няма нещо, което да не знам за загубата. Просто не мога да я изразявам като другите хора. Дарбата ми ме кара да си държа устата затворена.

Затова малко завиждам на моята приятелка Исае Бенесит, която е орисана да бъде тувхийски канцлер, че може да се отдаде на скръбта. Тя се изтощава от плач, а после двете заспиваме рамо до рамо в кухнята на шотетския изгнанически кораб.

Когато се будя, гърбът ме боли от дългите часове, които изкарвам подпряна на стената. Ставам и докато оглеждам приятелката си, правя наклони наляво и надясно.

Исае не изглежда добре, което, предполагам, е естествено, след като едва вчера сестра ѝ Ори намери смъртта си на една шотетска арена, където всички крещяха, че искат кръвта ѝ.

Освен това усещам, че не се чувства добре – навсякъде около нея въздухът е мъхнат, както когато прокараш език по зъбите си, без да си ги мил. Очите ѝ подскочат насам-натам из

стаята, танцуват по лицето и тялото ми, но не така, че да принудят човек да се изчерви. Мъча се да я успокоя с дарбата си, изпращам ѝ спокойствие, което се размотава като копринено чиле. Но като че ли не ѝ олеква много.

Имам странна дарба. Не знам какво усеща Исае, или поне не точно, но го долавям като частици във въздуха. Освен това не мога да контролирам чувствата ѝ, но мога да правя внушения. Понякога се налага да опитвам по два-три пъти или да измисля нещо ново. Затова вместо коприната, която не подейства, опитвам с тежка вода, която се полюшва.

Провалям се. Исае е превъзбудена. Понякога, когато човек е прекалено напрегнат, ми е трудно да му въздействам.

– Киси, мога ли да ти се доверя?

Мога е необичайна дума на тувхийски. *Мога, трябва, задължително* е са се сбугали една в друга и човек може да се досети за истинското значение само от контекста. Това понякога води до недоразумения и затова навярно другосветците описват езика ни като „хлъзгав“. Така е, но и те са лениви.

Затова когато Исае Бенесит ме пита на родния ми език дали може да ми се довери, аз изобщо не разбирам какво иска да каже. Но въпреки това има само един отговор.

– Разбира се.

– Питам сериозно, Киси – казва тя с онзи нисък глас, който означава, че е сериозна. Харесвам този глас, харесва ми как жужи в главата ми. – Има нещо, което трябва да свърша, и искам да дойдеш с мен, но се страхувам, че няма да...

– Исае – прекъсвам я аз, – тук съм, за да ти дам всичко, от което се нуждаеш. – Нежно докосвам с пръсти рамото ѝ. – Нали така?

Тя кима.

Извежда ме от кухнята, а аз гледам да не стъпвам по кухнен-

ските ножове. След като се затвори тук, Исае изтръгна всички чекмеджета, изпотроши всичко, което можа да докопа. Подът е застлан с накъсани парцали, парчета стъкла, натрошена пластмаса и размотани бинтове. И май не я виня.

Дарбата ми пречи да правя и казвам неща, които ще разстроят хората. Точно затова след смъртта на баща ми не можех да плача, освен когато оставах насаме със себе си. Месеци наред не можех да обеля дума пред мама. И ако можех да разпердушиня някоя кухня като Исае, навярно щях да го направя.

Излизам мълчешком след нея. Подминаваме тялото на Ори. То е загърнато хубаво с чаршаф, така че от нея се виждат само наклонът на раменете, издутината на носа и брадичката. Бегла дияр която е била. Исае се спира там, рязко поема въздух. Усещам, че сега е още по-грапава, като песъчинки, които дращят дланта ми. Знам, че няма да мога да я утеша, но прекалено много се безпокоя за нея, за да се откажа.

Изпращам снопчета лека переста трева и твърдо полирано дърво. Изпращам топло масло и заоблен метал. Нищо не излиза. Ожулвам се раздражено в нея. Защо не мога да направя *нищо*, за да ѝ помогна?

За секунда през главата ми минава мисълта да поискам помощ. Акос и Сайра са на навигационната палуба. Мама е някъде долу. Ренегатката Тека, приятелката на Акос и Сайра, се е изтегнала на канапето, а зад нея белорусата ѝ коса се е пръснала на всички страни. Но не мога да повикам никого от тях. От една страна, заради проклятието на дарбата ми не мога, просто не мога съзнателно да причинявам скръб, а от друга, инстинктът ми подсказва, че ще е по-добре, ако успея да спечеля доверието на Исае.

Тя слиза надолу, където се помещават два склада и баня. Мама е в банята – чувам плискането на рециклираната вода. В единия склад, аз се погрижих да е онзи с прозореца, се намира

брат ми Ейдже. Толкова време изтече, откакто го отвлякоха, че ме боли да го видя отново, и то така смален в сравнение със светлата колона на тялото на Ризек Ноавек. Човек си мисли, че с възрастта хората заякват, напълняват. Но не и Ейдже.

В другия склад, онзи, в който са почитващите препарати, е Ризек Ноавек. Дори само мисълта за близостта на човека, който заповяда да отвлекат брат ми и да убият баща ми, ме кара да потреперя. Исае се спира между двете врати и тогава се досещам, че се кани да влезе в едно от помещенията. Не желая тя да влиза в стаята на Ейдже.

Технически погледнато, той уби Ори – или поне държеше ножа, който я промуши. Но аз познавам брат си. Ейдже не би могъл да убие човек, особено най-добрата си приятелка от детството. Сигурно има някакво друго обяснение за случилото се. Сигурно вината е на Ризек.

– Исае – проговарям тихо, – какво се каниш...

Тя допира три пръста до устата си, за да ме спре.

Стои между вратите. Ако се съди по слабото жужене край нея, изглежда, взима решение. Изважда от джоба си ключ, който явно е задигнала от Тека, когато тя отиде да се увери, че сме се запътили към Щабквартирата на Съвета, и го пъха в ключалката на килията на Ризек. Хващам я за ръката и я предупреждавам:

– Той е опасен.

– Мога да се справя – отвърща тя. А сетне погледът ѝ се смекчава. – Няма да му позволя да те рани, обещавам.

Оставям я. Част от мен жадува да го види, най-сетне да се срещне с изверга.

Исае отваря вратата. Той седи подпрян на задната стена с навити ръкави и опънати нозе. Краката му са с дълги, мършави пръсти и тънки глезени. Примигвам срещу тях. Нима е възможно кръвожадните диктатори да имат такива слаби крака?

Ако Исае е уплашена, не го показва. Застава със сключени отпред ръце и високо вдигната глава.

– Я, виж ти! – Ризек облизва зъбите си. – Сходството между близнаците винаги ме изненадва. Изглеждаш досущ като Ориев Бенесит. С изключение на белезите, естествено. Откога ги имаш?

– От два сезона – отвръща сковано Исае.

Тя разговаря с него. Тя разговаря с Ризек Ноавек, заклетия ми враг, човека, който отвлече сестра ѝ, човека с дългата редица татуирани убийства върху външната страна на ръката му.

– Значи ще избледнеят – обажда се той. – Жалко. Образуват чудесна форма.

– Да, аз съм произведение на изкуството. Художникът беше един шотетски плътски червей, който тъкмо беше спрял да се рови в купчина с боклуци.

Взирам се в нея. Никога не съм я чувала да изрича нещо толкова отвратително за шотетците. Това не е в характера ѝ.

„Плътски червей“ – така хората наричат шотетците, когато търсят най-грозната обида. Плътските червей са сиви гърчещи се гадинки, които се хранят с плътта на живите, като я прояждат отвътре навън. Паразити, премахнати от отирийската медицина.

– Ах! – Усмивката на Ризек се разтяга широко и издълбава трапчинка на бузата. Нещо у него като проблясък просича паметта ми. Май ми напомня на Сайра, макар че на пръв поглед външно по нищо не си приличат. – Значи, злобата, която храниш към народа ми, не е само в кръвта ти.

– Не.

Исае приляква, обляга лакти на коленете си. Движенията ѝ изглеждат грациозни и овладени, но аз се тревожа за нея. Тя е стройна, източена на ръст, но по сила не може да се мери с Ризек, който, макар и слаб, е едър. Едно погрешно движение –

и той може да се нахвърли върху нея, а аз какво мога да направя, за да го спра? Да изпищя?

– Предполагам, че знаеш много за белезите – казва тя и кима към ръката му. – Ще си татуираш ли живота на сестра ми?

От вътрешната страна на ръката му, по по-меката, по-светла част, няма белези. Те започват от външната страна и се низят ред след ред. Има повече от една редица.

– Защо, да не би да ми носиш нож и мастило?

Исае свива устни. Грапавото усещане, което излъчваше преди малко, става нащърбено като назъбен камък. Инстинктивно притискам гърба си към вратата и напишвам дръжката.

– Винаги ли си приписваш убийства, които не си извършил сам? – казва Исае. – Защото последния път, когато те гледах, друг държеше ножа на платформата.

Очите на Ризек светват.

– Чудно ми е дали някога си убивал със собствените си ръце, или други са вършили цялата работа. – Тя накланя глава. – Други, на които, за разлика от теб, не им е липсвало мъжество.

Това е шотетска обида, чието унижение един тувхиец даже няма да разбере. Ризек обаче я схваща и очите му я пронизват.

– Госпожице Кересет – подема той, без да ме поглежда, – толкова много си приличате с по-големия ти брат. – Чак сега ми хвърля едно око да ме прецени. – Не ти ли е любопитно какво стана с него?

Ще ми се да отвърна хладно, все едно Ризек не значи нищо за мен. Ще ми се да издържа спокойно погледа му. Ще ми се безбройните ми фантазии за мъст да оживеят ненадейно като тихоцветите в деня на Цъфтежа.

Отварям си устата, но от нея не излиза ни звук.

Добре, мисля си, и пускам гръм от дарбата си, все едно съм плеснала с ръце. Вече знам, че не всички могат да контролират

своите като мен. Иска ми се само да овладея онази част, която ми пречи да казвам каквото желая.

Когато дарбата ми го връхлита, той се отпуска. Върху Исае не действа, или поне аз не виждам да действа, но може би ще развърже неговия език. А и каквото и да беше намислила тя, явно искаше най-напред той да се разприказва.

– Баща ми, великият Лазмет Ноавек, ми казваше, че хората могат да служат като оръжия, ако се научиш как да ги владееш, но най-доброто оръжие си оставаш самият ти. Винаги съм приемал това сериозно. Някои от убийствата, които съм заповядал, са били извършени от други, канцлер, но бъди спокойна, тези кончини пак са си мои.

Той се обляга напред върху коленете си и склучва ръце между тях. Само една педя го дели от Исае.

– Ще отбележа живота на сестра ти върху ръката си. Тя ще бъде хубав трофей в колекцията ми.

Ори. Спомням си какъв чай пи на сутринта (харвова кора за сила и бистър ум) и колко я дразнеше счупеният ѝ преден зъб. Чувам и напевите на шотетците в ушите си: *смърт, смърт, смърт.*

– Сега всичко е ясно – обявява Исае.

Тя му подава ръка. Ризек я поглежда особено и нищо чудно – що за човек иска да се ръкува с мъжа, който току-що си е признал, че е заповядал да убият сестра ѝ? Че и се *гордее* с това?

– Ти наистина си особена. Явно не си обичала много сестра си, щом сега ми подаваш ръка.

Виждам как кожата на другата ѝ ръка се опъва над кокалчетата. Тя разтваря юмрук и бавно приближава пръсти към ботуша си.

Ризек поема подадената му ръка, сетне замръзва с ококорени очи.

– Напротив, обичах я повече от всеки друг.

Исае го стиска здраво, забива ноктите си. А през това време лявата ѝ ръка се стрелва към ботуша ѝ.

Аз съм твърде зашеметена, за да разбера какво се разиграва пред очите ми, преди да е станало прекалено късно. С лявата си ръка тя изважда един нож от ботуша си, където го е пристегнала за крака си. С дясната дърпа Ризек напред. Човек и нож се срещат, тя натиска и гъргорещият стон ме отнася в дневната ми, в юношеството ми, към кръвта, която търках от дъсчения под, ронейки сълзи.

Ризек се свлича и кръвта му тече.

Блъскам с ръка дръжката на вратата и излизам в коридора. Препъвам се, ридая, викам, тропам по стените – не, нищо подобно, дарбата не ми позволява.

Накрая ме оставя да извикам слабо веднъж.

ГЛАВА 3 САЙРА

ХУКНАХ ПО ПОСОКА НА ВИКА НА КИСИ КЕРЕСЕТ И СКОЧИХ ДОЛУ, без да губя време със стълбата, която води под палубата. Акос ме следваше по петите. Насочих се право към килията на Ризек, защото знаех, естествено, че той е виновникът за всичко, което води до писъци на този кораб. Видях как Киси се подпира на стената в коридора, а вратата на склада отсреща ѝ зее отворена. Зад нея в другия край на кораба отгоре се спусна привлечената от същия шум Тека. Исае Бенесит стоеше в килията на Ризек, а под нея в хаос от крака и ръце беше брат ми.

В това имаше известна поезия – точно както Акос беше видял как животът се оттича на пода от баща му, така и аз наблюдавах как същото се случва с брат ми.

Мина време, докато умре – много повече, отколкото очаквах. Предположих, че това е нарочно. През цялото време Исае Бенесит стоеше надвесена над него с окървавения нож в ръка, с безизразни, но зорки очи. Тя се наслаждаваше на този миг на триумф над човека, който беше убил сестра ѝ.

Е, или поне *един* от хората, които убиха сестра ѝ, защото Ейдже, който беше държал оръжието, беше още в съседната стая.

Очите на Ризек срещнаха моите и аз се отнесох в спомен,

сякаш той ме беше докоснал с ръка. Не в спомен, който той ми беше отнел, а който бях скрила от себе си.

Стоях в коридора зад Оръжейната зала, залепила очи в цепката на стената. Бях отишла там, за да шпионирам срещата на баща ми с известен шотетски бизнесмен, който беше станал собственик на бедняшките квартали. Правех го често, когато ми доскучаеше и исках да науча какво става в къщата. Но тази среща се беше провалила, нещо, което досега при скритите ми надзъртания не се беше случвало. Баща ми протегна ръка, вдигнал високо два пръста като золдски аскет, който дава благословия, а бизнесменът извади ножа си с резки движения, все едно се бореше със собствените си мускули.

Той вдигна ножа до вътрешното ъгълче на окото си.

– Сайра! – изсъска някой зад гърба ми и ме накара да подскоча.

Пъпчивият юноша Ризек коленичи до мен. Обхвана лицето ми с ръце. До този момент не бях усетила, че плача. Когато от съседната стая се понесоха писъците, той запуши ушите ми с длани и притисна лицето ми към гърдите си.

Отначало се съпротивявах, но той беше як. Чувах единствено блъскането на сърцето си.

Най-накрая той ме отдръпна от себе си, обърса сълзите от бузите ми и попита:

– Какво казва винаги мама? Тези, дето си търсят горчилките...

– Винаги си ги намират – довърших аз приказката ѝ.

Тека ме хвана за раменете, разтърси ме леко, викайки ме по име. Погледнах я объркано.

– Какво има?

– Сенките ти бяха... – Тя поклати глава. – Все едно.

Знаех какво иска да каже. По всяка вероятност дарбата ми беше подивяла и по цялото ми тяло пълнеха черни линии. Сенките се бяха изменили, откакто Ризек се опита да измъчва Акос в килиите под амфитеатъра. Сега се движеха по кожата ми, вместо да се вкопаят като черни вени под нея. Но бяха все така болезнени и виждах, че сегашният епизод е минал ползле – образите пред погледа ми се мерзелееха като в мъгла, а по дланите ми имаше следи от нокти.

Акос коленичи в кръвта на брат ми, пръстите му опипваха врата на Ризек отстрани. Видях как ръката му се отпусна и той се приведе, подпирайки се на бедрата си.

– Свършило е – прозвуча глухо гласът му, сякаш гърлото му беше намазано със слой мляко. – След всичко, което Сайра стори да ми помогне, след *всичко*...

– Няма да се извинявам – обади се Исае и най-накрая отмести поглед от Ризек.

Огледа лицата на всички ни – обградения отвсякъде от кръв Акос, ококорената Тека до рамото ми, мен и нашарените ми с черни линии ръце, Киси, която се държеше за корема до стената. Във въздуха се носеше лютата миризма на повърнато.

– Той уби сестра ми. Беше тиранин, палач и кръвопиец. Няма да се извинявам.

– Не става дума за *него*. Нима мислиш, че аз не жадувах смъртта му? – Акос се изправи рязко. По предницата на панталоните му текна кръв от коленете до глезените. – Естествено, че я жадувах! Той ми отне повече, отколкото взе от теб! – Беше толкова близо до нея, че се зачудих дали няма да я удари, но той само мръдна конвулсивно с ръце и толкоз. – Исках най-напред да поправи злодеянията си, да върне стария Ейдже, аз...

Като че изведнъж му просветна. Ризек беше мой брат, но скърбеше той, не аз. Акос упорито и грижливо беше организи-

рал всяка част от бягството на брат си, за да се окаже за пореден път спрял от по-могъщи от него хора. А сега беше успял да измъкне брат си от Шотет, ала не можа да го спаси и кроежите, борбата, *опитите*... всичко отиде напразно.

Акос се отпусна на близката стена, за да не падне, затвори очи и преглътна въздишката си.

Аз се измъкнах от трансa.

– Качвай се горе – рекох на Исае. – Вземи и Киси с теб.

За миг тя като че се канеше да ми възрази, но не се колеба дълго. Накрая пусна на земята оръжието на убийството – обикновен кухненски нож – и отиде при Киси.

– Тека, отведи Акос горе – помолих я аз.

– Ти... – поде Тека и се спря. – Добре.

Исае и Киси, Тека и Акос ме оставиха сама с тялото на брат ми. Той беше умрял до един парцал и шише дезинфектант. *Колко удобно*, помислих си аз и потиснах напушващия ме смях. Или поне се опитах. Но той напираше. След секунди коленете ми омекнаха от смях и аз опипах главата си отстрани, където вместо коса сега имах сребърна кожа, за да си припомня как брат ми ме беше разделил на две за развлечение на тълпата, как беше посял частици от себе си в мен, сякаш бях голо поле, което да засее с болка. Цялото ми тяло носеше белезите, които Ризек Ноавек ми беше оставил.

Ала сега най-сетне се бях освободила от него.

Щом се успокоих, се заех да разчистя.

Не ме беше страх от трупа на Ризек, нито от кръвта. Издърпах го с пъшкане за краката в коридора и от усилието по врата ми потече вадичка пот. Той тежеше в смъртта си, както бях сигурна, че е тежал приживе, нищо че беше като скелет. Когато Сифа, майката на Акос, се появи да ми помогне, аз мълчаливо я проследих как подпгхна един чаршаф под него, за да го уви-

ем. От склада взе игла и конец и ми помогна да зашием импровизираната погребална плащаница.

Както в повечето култури в различните слънчеви системи шотетците изгаряха мъртъвците си, когато ги погребваха на земята. Ала смъртта по време на странстване беше особена чест. Покривахме телата без главата, за да могат близките на починалия да видят и приемат смъртта му. Когато Сифа смъкна чаршафа от лицето на Ризек, разбрах, че поне е проучила обичаите ни.

– Виждам толкова много възможности как ще се развият нещата – изрече накрая тя и с ръка обърса част от потта по челото си. – Не вярвах, че този вариант е възможен, иначе щях да те предупредя.

– Не, нямаше – повдигнах рамо аз. – Ти се месиш само когато това те устройва. Моето удобство и спокойствие не те интересуват.

– Сайра...

– Все ми е тая. Мразех го. Само не се прави, че ти пука за мен.

– Не се правя – отвърна тя.

Естествено, бях очаквала да видя у нея нещо от Акос. И да, той присъстваше в привичните ѝ движения. Подвижни вежди и пъргави ръце. Ала лицето ѝ, светломургавата ѝ кожа, средният ѝ ръст – неговите не бяха такива.

Не знаех какво да мисля за честността ѝ, затова не си направих и труда да задълбавам.

– Помогни ми да го пренесем до шахтата за боклук.

Хванах тялото за тежката страна откъм главата и раменете, тя вдигна краката. Имахме късмет, че шахтата за боклука беше само на два-три метра от нас – още едно неочаквано улеснение. Понесохме го, ала на няколко крачки правехме почивка. Главата на Ризек се люшкаше насам-натам, отворените му очи

гледаха неவிждащо. До шахтата го оставихме на земята и аз натиснах копчето, за да отворя първите врати на височината на кръста. Добре че беше толкова тесен в раменете, иначе нямаше да можем да го наврем. Със Сифа го напъгахме в късия улей и сгънахме краката му, за да могат вътрешните врати да се затворят. Щом го наместихме, пак натиснах копчето, външните врати се отвориха и коритото, което щеше да изхвърли тялото в Космоса, се плъзна напред по шахтата.

– Знам молитвата. Ако искаш, мога да я кажа – обади се Сифа.

Поклатих глава.

– Недей. Четоха тази молитва на погребението на майка ми.

– Да приемем тогава, че е понесъл ориста си, като е паднал от ръката на някой Бенесит. Повече няма да се страхува от нея.

Толкова му стигаше.

– Ще отида да се измия. – Кръвта по дланите ми почваше да засъхва и ме сърбеше.

– Преди това искам да те предупредя. Ризек не беше единственият, когото канцлерът винеше за смъртта на сестра си. Много е вероятно да е започнала от него, защото пази за по-нататък по-важните хора, на които иска да си отмъсти. А дори и тогава няма да се спре. Видяла съм достатъчно от нрава ѝ и знам, че не прощава лесно.

Премигнах насреща и чак тогава схванах, че говори за Ейдже, който още стоеше заключен в другия склад. Но не само за него, а за всички нас, които, както вярваше Исае, бяхме станали съучастници в смъртта на Ори.

– На борда има аварийна капсула – подметна Сифа. – Може да я пъхнем в нея и някой от Съвета ще я прибере.

– Кажи на Акос да я упои. Точно сега нямам сили за битка.